

Papler-ja iz Dozlovč in Friderika Schwarz-a iz Novogamesta za prejem denaturirane morske soli.

Zbornica je vzela to poročilo odobrilno na znanje. (Dalje sledi.)

Kmetijstvo.

„Naš gospod učitelj“.

(Spisal F. Š.)

I.

„Dobro jutro, gospod stotnik! Pogodili ste jo z izletom; obeta se nam najlepše vreme“. Tako me je pozdravila prijazna gostilničarka, ko sem lepega jesenskega jutra prišel iz svoje spalnice, da bi se s primernim zajutrekom okrepil za izlet na planine. —

Pri velikih vojaških vajah se mi je bil ob neugodni priliki izpodtaknil konj, padel je in mi poškodoval nogo. Vsled tega sem si izprosil dopusta za nekaj tednov, prepustil sem svojo kompanijo nadporočniku ter se preselil na deželo, da bi v miru preživel proste dni in bi se v lepi naravi zopet okrepil. Ker nisem imel svojih ljudi, nastanil sem se v znani gostilni pri prav prijaznih ljudeh, kjer sem se čutil do cela domačega. Noga se mi je hitro boljšala; vsak dan sem daljšal izprehode, in slednjič sem se čutil dosti trdnega za izlet na planine. Zelo me je gnalo na te gore, od koder je tako čaroben razgled po lepi naši domovini. Bil sem že enkrat tamkaj gori — pred kakimi dvajsetimi leti — in tedaj so se mi toli omilile, da sem se jih pozneje mnogokrat spominjal. Zato sem si pa tudi sedaj namenil, da mi prva pot po ozdravljenju bodi na planine.

Na prvem mojem potu pa se mi je na planinah nekaj prigodilo, kar je vredno, da omenim, in sicer je bilo to v nekem gorskem selu, v Zavlaki.

Zavlaka je precejšna vas visoko gori v gorah, odprtih samo na eno stran; vendar pa svet ni sama strmina, marveč je tudi precejšna ravnica s prav rodovitnim poljem in z lepimi travniki, nekaj sveta pa je močvirnega. V obče je Zavlaka taka, kakeršne so druge gorske vasi, odlikuje se pa v tem, da ima svojo šolo, čeprav nima mnogo otrok, godnih za šolo. Ker je bilo zavlaškim otrokom drugam predaleč v šolo, hoteli so Zavlačani na vsak način imeti svojo šolo.

Zavlaške mladine drugi likalec je bil moj prijatelj in bivši sošolec učitelj Zoran Zornič.

Zoran Zornič je bil rojen nekje na Primorskem, a — očeta uradnika sin — se je večkrat selil iz kraja v kraj in naposled je vstopil v ljubljansko gimnazijo, kjer sva si bila sošolca od prvega do četrtega razreda. Zornič je bil jako živahen in vesel deček, kadar je bil prost, izredno miren med poukom, zelo bistroumen in priden, če ga niso zapeljale knjige. Imel je namreč to hibo, da je strastno čital prirodoznanske knjige; take knjige ni dal iz lepa iz rok, čeprav je pri nji zamudil naučiti se šolske lekcije. Celo v šoli ga je dobra knjiga zapeljala,

da jo je čital med poukom, kar mu je seveda napak hodilo, če ga je zasačil kak profesor. Ta njegova strast za prirodoznanstvo in pa ljubezen do učiteljskega stanu sta ga napotili, da je po dovršenem četrtem gimnazijskem razredu dal gimnaziji slovo ter se vpisal v učiteljsko pripravnico. Prigovarjali smo mu, naj se raje pripravlja za srednješolskega učitelja, a zavračal nas je, da mu je predolgo čakati tega in da bo kot ljudski učitelj vedno živel na deželi, kjer bo imel dosti časa in prilike za prirodoznanske študije, dočim bi kot profesor moral večino časa prebiti v mestu ter dihati tamošnji prašni zrak.

Po dovršenem četrtem gimnazijskem razredu sem odšel tudi jaz; vstopil sem v kadetno šolo, hoteč svoje življenje posvetiti varstvu domovine. Dasi sva si z Zorničem v gimnaziji bila najboljša prijatelja, vendar si po ločitvi nisva dopisovala; Zornič namreč ni rad pisal pisem, jaz pa sem v kadetni šoli dobil celo kopo drugih tovarišev, v katerih družbi sem se kmalu vživel. Zadnje leto pa mi je nepričakovano prišlo od njega to le pismo:

Dragi prijatelj!

Veseli se z menoj; — dosegel sem, česar sem si najbolj želel! Dovršil sem učiteljske in na prvo prošnjo sem dobil učiteljsko službo. In kako službo! Pomisli, v Zavlako pojdem; gori v hribe, kjer bom malo število otrok lahko izborno vzgajal, v prostem času pa bom hodil po polju in po gozdih ali po planinah. Plača res ne bo Bog ve kakšna, toda se bo že kako izhajalo! Tudi Ti letos dovršiš svoje vojaške študije in nedvomno pojdeš za nekaj dnij na dopust. Jaz grem tákoj v Zavlako. Pridi me obiskat, duša draga, da se sam prepričam, v kakšnem raju živi

Tvoj zvesti prijatelj

Zoran.

Poučni in zabavni del.

Krištof Kolumb.

(Zgodovinski roman. Ruski spisal E. Šreknik.)

Dvajseto poglavje.

Limahani.

Odhod Kolumbov v Španijo ležal je kakor težek kamen Dijegu de Arana na srcu. Namesto preživelih nevarnostij in dogodkov, ki so tesno združili mej seboj ta dva junaka, je Dijego sedaj moral sam prenašati težko nalogo, naloženo mu na rame. Njegova najbližja pomočnika, Peter Gutjerec in Rodrigo Eskobado, katera je Kolumb imenoval za njegova namestnika za slučaj smrti njegove, sta bila nevarna njegova tekmeča, ki sta le gledala, kako bi dobila več bogastva in oblasti. Vajeni na suhem znebiti se vsake discipline, so mornarji dali si popolno svobodo svoji lakomnosti. Dijego de Arana moral je ukreniti vsakovrstne stroge naredbe, da bi brzdal razuzdanost nanikov. Sprva so se mu pokorili, a videlo se je, da